

„Златоструй“; най стария ржкописъ на тая книга въсходи до XII вѣкъ. Историкъ Гиббонъ признавалъ, че България занимавала въ тая епоха важно мѣсто между образованитѣ господарства. Царь Симеонъ управлявалъ 40 години, често нападалъ на Византийцитѣ и два пѣти вземалъ Одринъ. Той дохождалъ даже до Цариградъ, изгорилъ палатитѣ въ околността му и се върналъ дома съ голѣма плячка.

Отъ старитѣ писатели могатъ да се споменатъ: Климентъ, който е нарѣченъ въ заглавие на неговитѣ творения: „славянскій апостолъ“; той оставилъ нѣколко проповѣди и панигириди на святцитѣ; умрѣлъ въ 916 година; Иоаннъ Екзархъ Българскій, който билъ много ученъ; той написалъ „Шестодневъ“, който заключава въ себе си толкования на първитѣ глави въ Битието, и прѣвелъ на българскій езикъ гръцката граматика; Епископъ Константинъ, който изложилъ въ стихове една молитва; прѣдполага се, че това е първо поетическо творение на славянскій езикъ; най сетнѣ, монахъ Храбръ, който живѣлъ въ X вѣкъ и който дава любопитни указания относително славянската азбука, каквато си е била при нейното изнамѣрване отъ Св. Кирилла.

Макаръ че има стари закони руски и сръбски, но нѣма никакъвъ образецъ отъ български закони, съ исключение на нѣколко откъслека, приведени на гръцкій езикъ и запазени отъ Suidas. На тоя прѣдметъ е посветена книгата на проф. Богдшича: *За писанитѣ закони на южнитѣ славяни* (Аграмъ, 1872).

Единъ отъ първитѣ сборници на литературата, прѣдаваема устно, — която е толкова богата въ славянскитѣ страни, трѣбва да се припише на Благоева. Той се появилъ въ Пешта, въ 1842 г. Също и Dozon опубликовалъ една книга за *Неиздаденитѣ български народни пѣсни*. Двамата братя, по происхождение българи, Димитръ и Константинъ Миладинови събрали народни пѣсни, и на пожертвованията отъ епископа Штросмайера, който толкова много работилъ за развиванieto на славянската литература, опубликовали ги въ Аграмъ, въ 1861